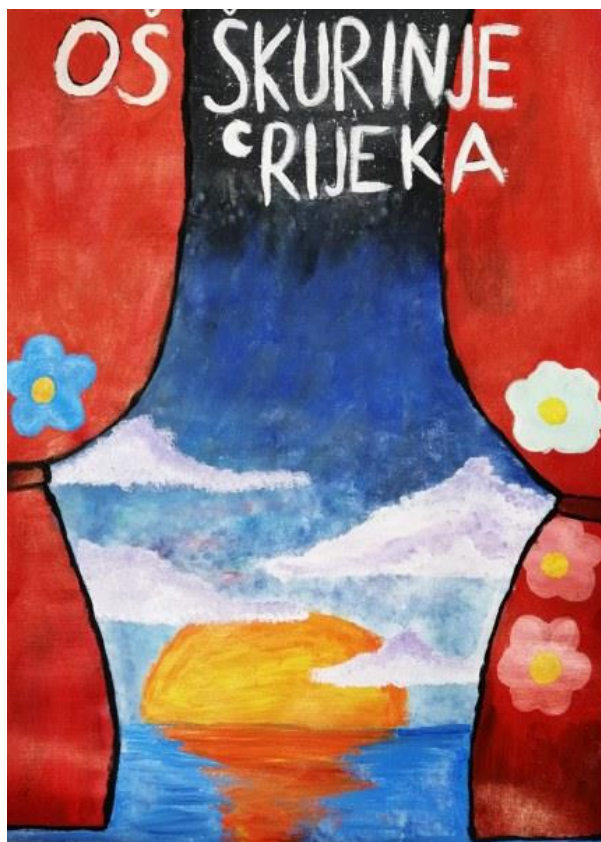

OSNOVNA ŠKOLA ŠKURINJE RIJEKA

A mislili smo: Da barem nema škole!

Neka nova škola!

Ne nosimo torbe, ne vidimo učitelje.

U školu *dolazimo* u pidžamama.

Računala su nam ploče, lektire...

Sve će to proći.

Mi ćemo biti jači i veseliji.

Navike će se vratiti, ali s novim pravilima.

Mi smo generacija velikih promjena.

I Dan škole je promijenjen, virtualan.

Sretan ti Dan škole,

moja Školo!

Školo moja, čakaj me

COVID-19 sve je pokvario,
moje prijatelje od mene je udaljio!

Zato sada malo drugačije se uči,
ispiti se pripremaju i rješavaju u kući!

Cijelom školom tišina vlada,
a u domovima našim puno je rada!

Učionice sve su prazne,
za školu najgore kazne!

Zelena ploča u samoći stoji,
ne gleda slova, niti brojeve broji!

Prazne sad su školske klupe,
zamijenile ih Yammer grupe!

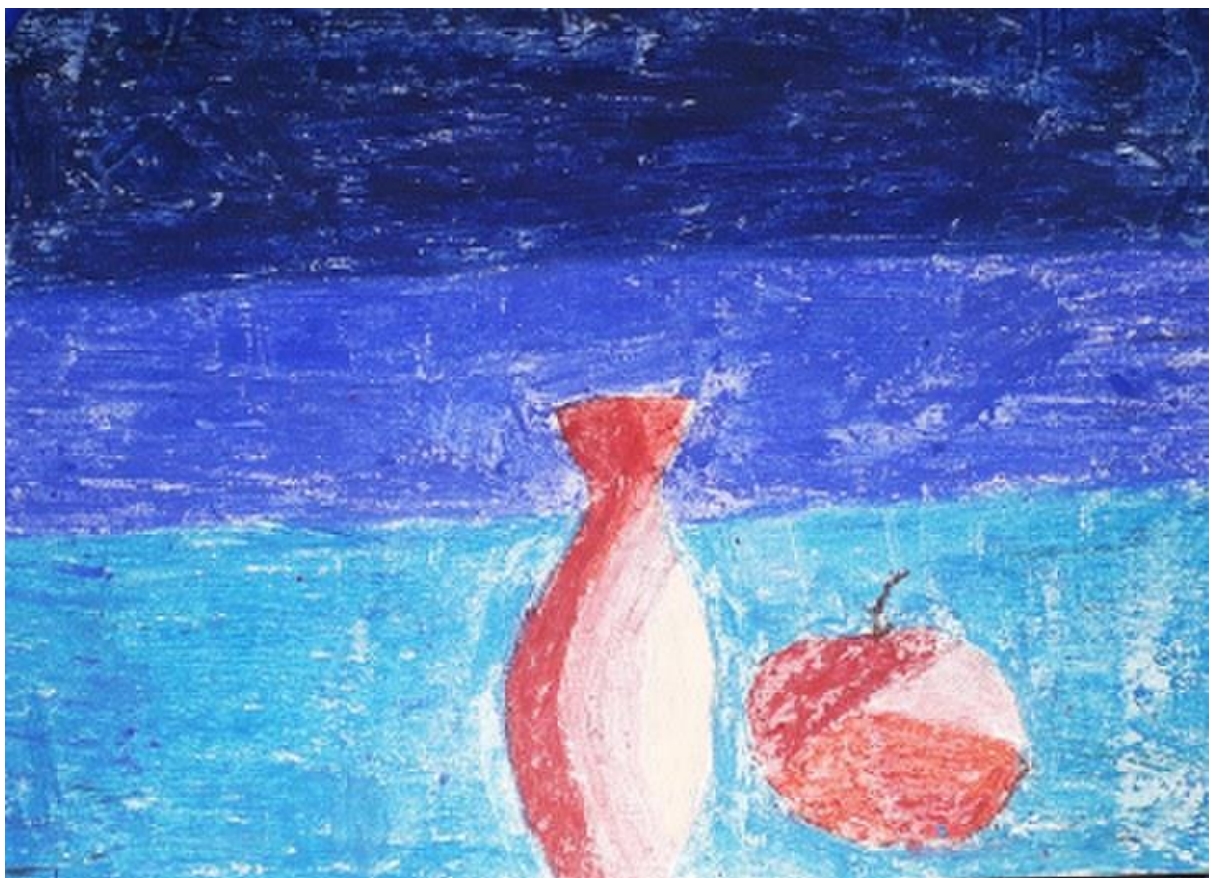
U holu nema dječje buke,
pa sad i on plače od muke!

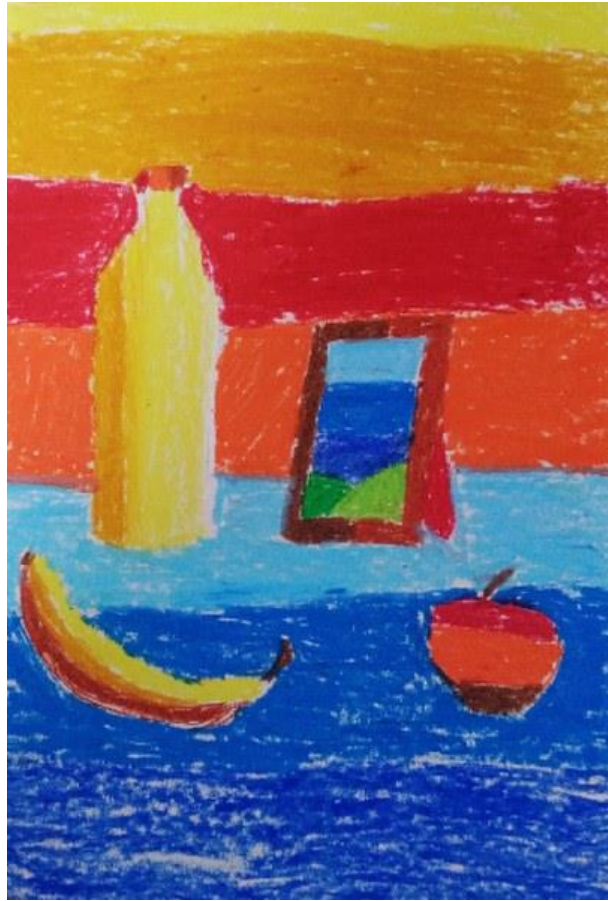
I ovo će jednom proći, kao i sve,
školo moja, vratit ću se, čekaj me!

ŠKOLA – dama, svima
na Škurinjama znana

Šušti lišće sunce sja,
U osnovnu školu Škurinje
Opet krećem ja!
Veselo krećem ,
Veću četvrti razred ulijećem.
Ni sama ne znam što me čeka
Ali jedno znam: čekaju me draga lica
Prijatelja, prijateljica i moja učiteljica.
Škola po novoj boji miriše
Jer obnovu joj podariše!
Svašta bi ona mogla meni ispričati
Kad bi samo mogla govoriti.
Dječjim smijehom ona se hrani

U igri i veselju dane provodi.

Jednog dana, tužna vijest u školu stiže

Učenici u klupe ne smiju više.

Natjeralo ih neko čudno vrijeme

Da u virtualnoj učionici sjede!

U svakoj kući ili stanu

Na mobitelu, na računalu

Djeca nastavu prate

a u školu ne smiju ni da svrate.

Stoji škola, tužna, prazna, sama

Čeka mene i moje prijatelje jer dobro zna:

Škola nam je najvažnija!!

Iza ugla, na kraju ulice,

sakrila se jedna zgrada.

meni draga.

Mnoge uspomene moje,

prijateljstva, ljudi,...

skrivaju se ondje.

Naučila me puno toga

od abecede, brojeva, ...

Odgojila me, osnažila, otvorila.

Svojim me sjajem obasjala.

Hvala joj, puno!

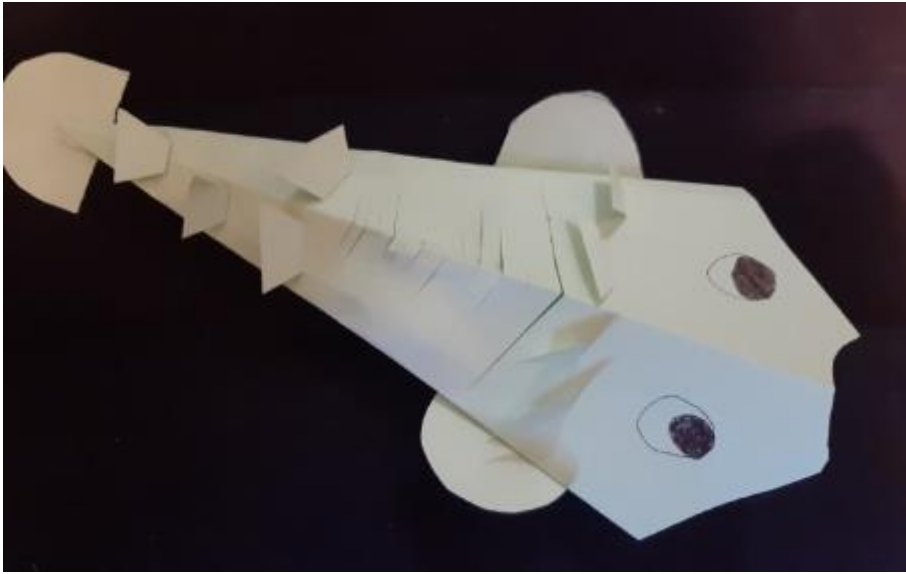

Realno stanje, ali ne i znanje

U Lijepu našu Corona je stigla,
oko nje silna prašina se digla!

Ministrica školstva dala je na znanje:
Djeco, ostajete doma, ozbiljno je stanje!

.

Objasniti gradivo ne može nam mama,
pa eto, kao, snalazim se sama!

Žalim se kako štekaju tableti,
a djed uvijek pomisli, riječ je o tableti!

Pokuša mi objasniti razlomke na papiru,
a za pet minuta više: *Pusti me na miru!*

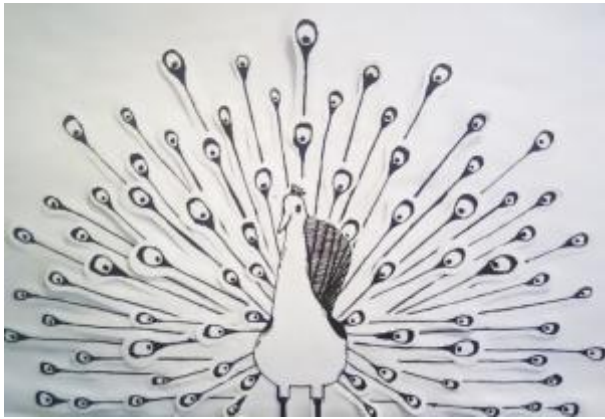
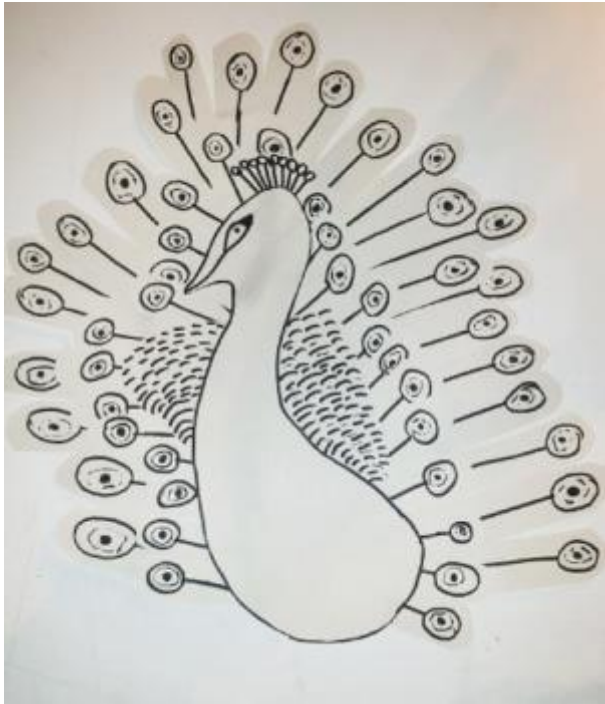
Kuća nam je postala za život škola,
po ekranima se gore, dolje skrola!

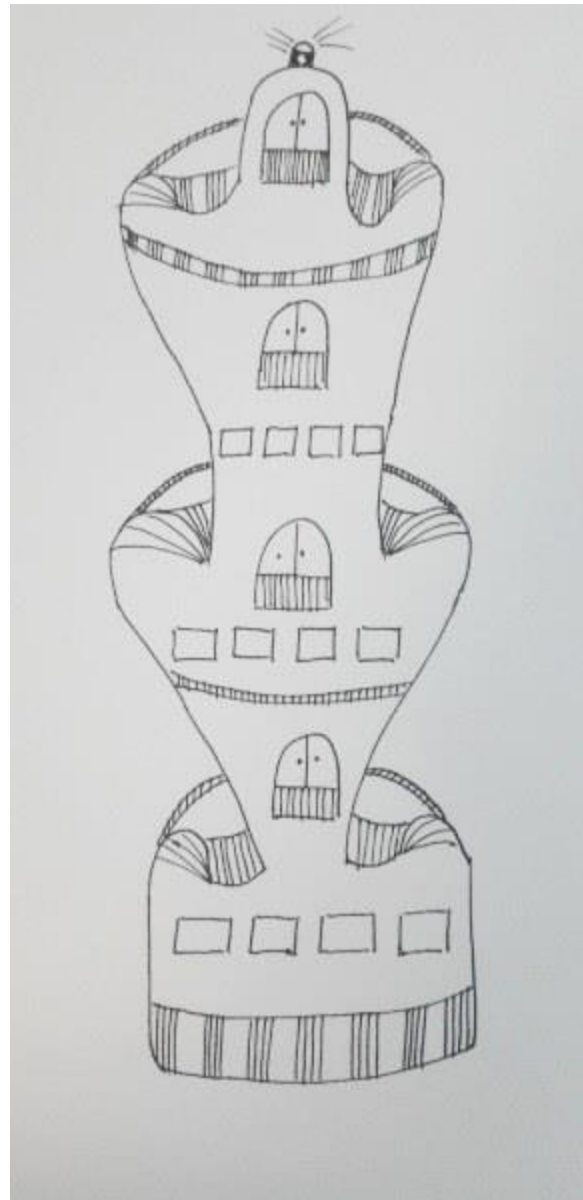
U cijeloj ovoj nevolji, mi smo stekli znanje,
a ni sami ne znamo kakvo mu je stanje!

Trudim se svladati silne obaveze,
al' sve mi je ovo totalno bezveze!

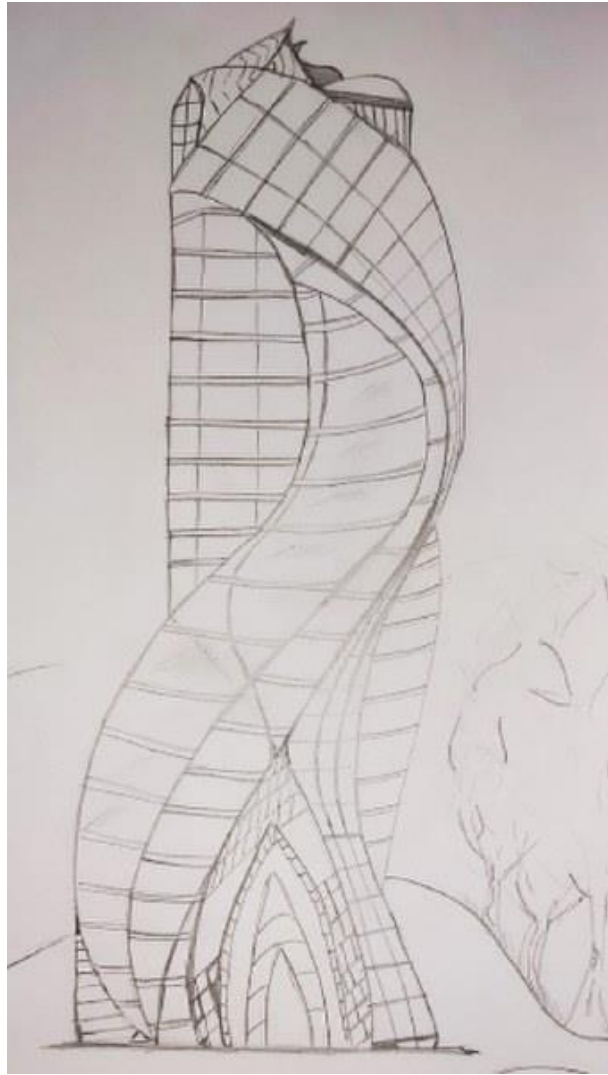
Jedva čekam da prava škola otvori vrata
jer sada znam da su to vrata od suhoga zlata!

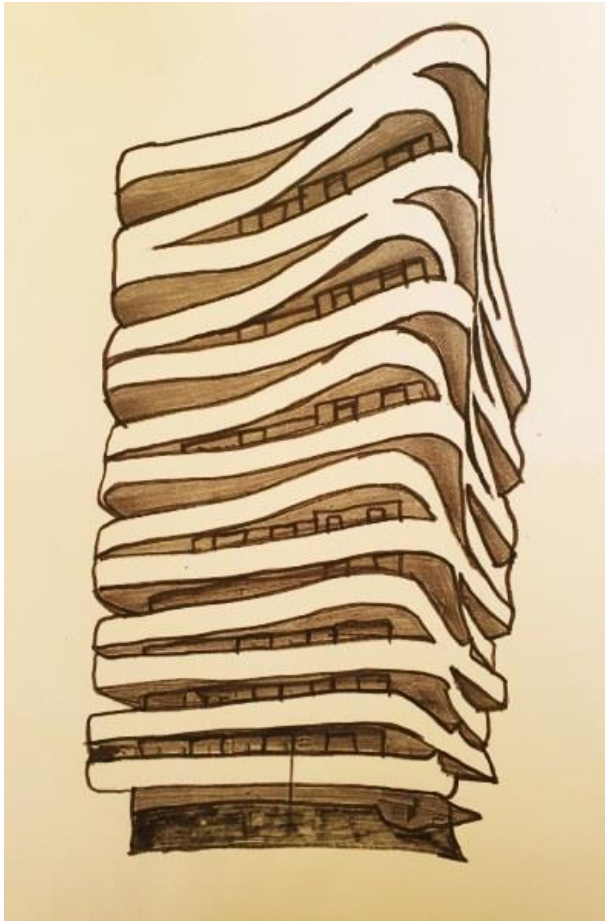

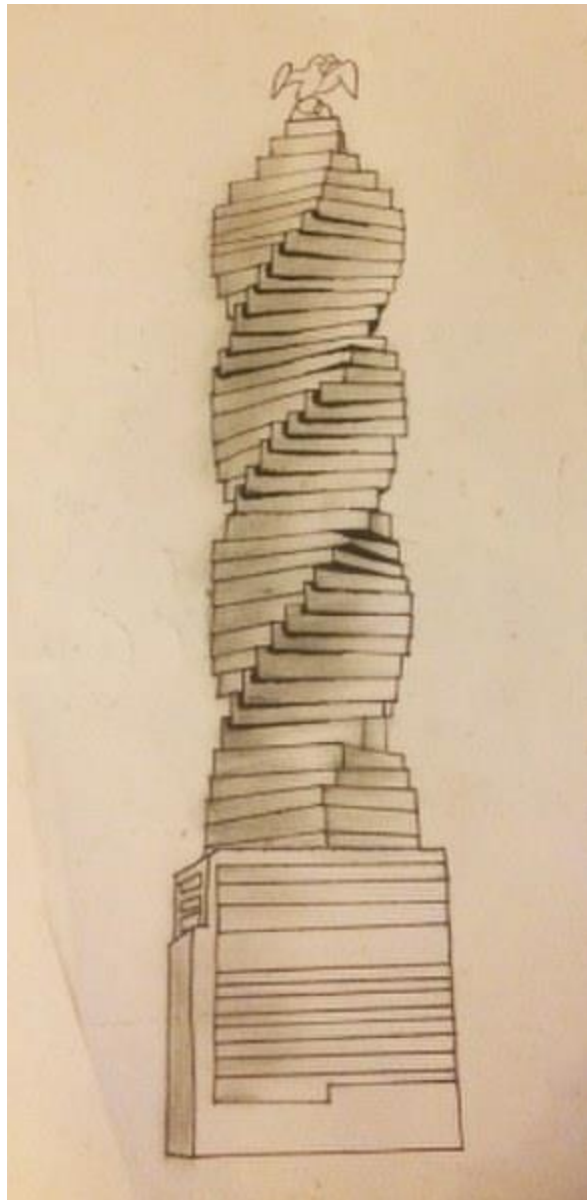

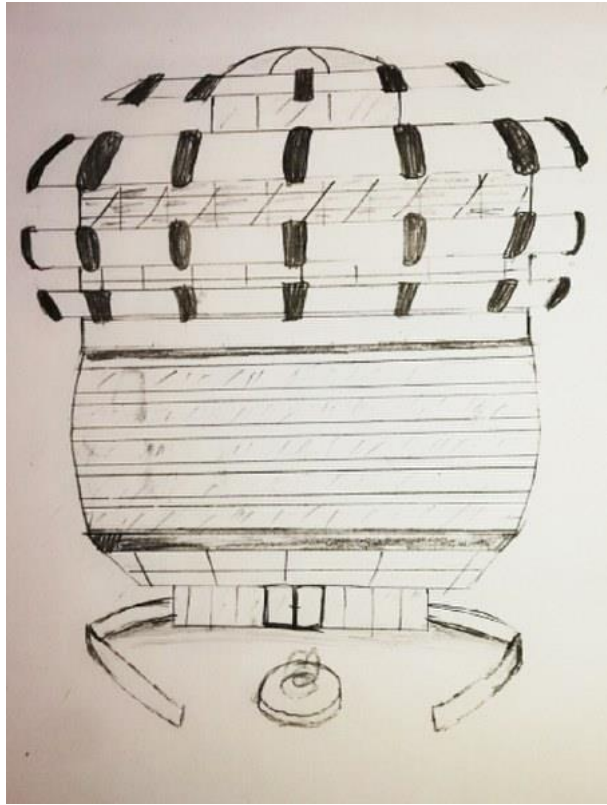

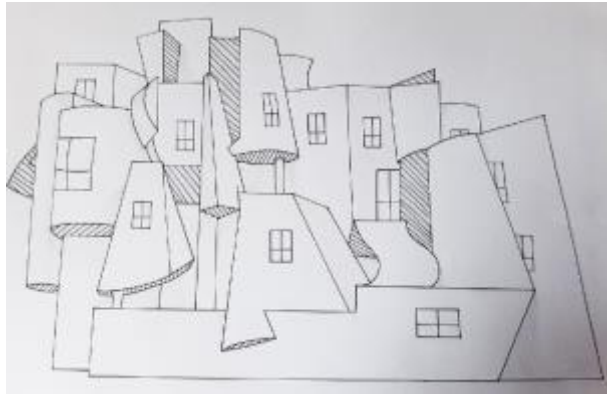

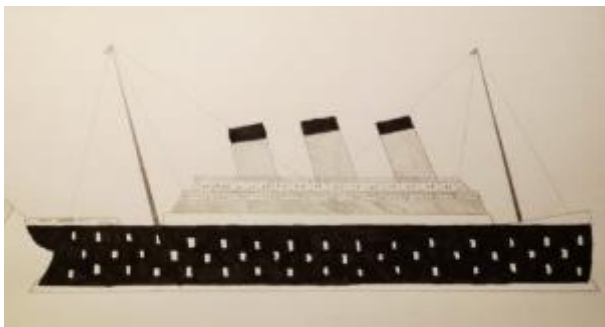

Nećete vjerovati, ali fali mi škola

Škola je znanje!

Škola je radost!

Škola je put

kroz sretnu mladost!

Fali mi škola,

sad kada je nema.

Fali mi čak

i školskih problema!

Ali najviše fali

zbog druženja, igre,

zbog simpatije moje

kada mi namigne!

Nedostaje jako i školsko zvono,

škripanje stolica, ma čak i ono!

Zežanje na tjelesnom,

istežanje,

matematika,

moždane stanice,

umno naprežanje!

Čak i profesori fale,

kažem vam bez šale!

Fale sve nezgode!

Fale sve zgode!

Al'

vratit će se đaci,

vratit će se rode!

